

POSJET UDRUZI GLUHIH I NAGLUHIH GRADA KRAPINE

17. studenoga 2007. - Tmurno i vlažno jutro s povremenim pahuljama snijega. Nimalo lijep dan za izlet. Unatoč tomu nas pedesetak umirovljenika s veseljem je dočekalo ZET-ov autobus. Doduše, bilo je malo mrmljanja što nismo dobili ljepši autobus. Stisli smo se na malim sjedalicama i za sat vremena došli u Krapinu.

Dočekali su nas predsjednik Udruge gluhih i nagluhih Krapine, gospodin Ivan Tuđa, i počasni član društva, nekadašnji tajnik Stjepan Vuzem. Bez mnogo zastajkivanja, uz par riječi dobrodošlice, objasnili su nam što je sve zanimljivo u Krapini i što ćemo sve vidjeti.

Krapina je središnje mjesto Hrvatskog zagorja. Smješteno je uz rijeku Krapinčicu, koja je nekad obilovala šaranima i po toj je ribi, koja se na kajkavskom naziva krap, grad dobio ime Krapina.

Homo sapiens neanderthalensis

Povijest ljudskog roda u Krapini doseže u daleku prošlost od prije 120.000 do 50.000 godina, o čemu nam svjedoče ostaci neandertalskog čovjeka na brdu Hušnjakovo. Prvi pisani dokumenti spominju Krapinu 1193. god. U Srednjem vijeku postojala je utvrda Krapina, grad na brežuljku (danas je sačuvana samo dvokatna četvrtasta zgrada koja dominira nad mjestom). Ispod utvrde je kasnije nastao današnji grad. Najpoznatiji Krapinac je Ljudevit Gaj, idejni vođa Hrvatskog narodnog preporoda.

Prvo smo posjetili crkvu Majke Božje Jeruzalemske na Trškom Vrh. To je jedna od najljepših baroknih crkava u Zagorju. Građena je 1750.-1761. g. A sagradili su je pobožni građani i seljaci kao svoju zavjetnu crkvu. Crkva je posvećena 13. kolovoza 1761. i do danas je ona

mjesto okupljanja vjernika-hodočasnika. Unutrašnjost je bogato oslikana i ukrašena lijepim rezbarenim oltarima od drveta. Tu se nalaze rijetke orgulje majstora Romera iz Graza.

Katica Tonković prevodi govor kustosa Paleontološkog muzeja

Nakon razgledavanja crkve odvezli smo se do Hušnjakova brda, gdje se nalazi paleontološko nalazište pračovjeka "Homo sapiens neanderthalensis". Zaštićeno je kao prvi paleontološki spomenik kulture u Hrvatskoj, te uvršteno među najbogatija paleolitska staništa neandertalskog čovjeka u svijetu. Znanstvena objašnjenja o postojanju i životu krapinskog pračovjeka dao je prof. Dragutin Gorjanović-Kramberger nakon šest godina iskapanja. Na otvorenom prostoru izrađena je rekonstrukcija pračovjeka i njegove obitelji, kao i nekih životinja iz onog doba. U parku oko muzeja nalaze se djela poznatih kipara - skulpture u hrastovom drvu, koje se sjedinjuju s okolišem. Uz postojeći zanimljivi muzej gradi se novi muzej na brijegu, u suradnji s francuskim paleontološkim zavodom.

Predsjednik Ivan Tuđa zaključio je da nam sada treba predah uz malu zakusku, koju su nam pripremili u društvenim prostorijama. S veseljem smo prihvatili i pomalo smrznuti ušli u topao skroman prostor na prvom katu zgrade u samom centru grada. Uspjeli smo se ugrutati u dvije prostorije u kojima su nas dočekali ostali članovi i ponudili nas punim pladnjevima narezaka i sira, uz pravi fantastično dobar domaći kruh. A nije nedostajalo ni pića i kolača.

Čelnici Stjepan Vuzem, Katarina Tonković i Ivan Tuđa sa darovima

Za sada prostor na katu Udruga gluhih i nagluhih dijeli s drugim invalidima u Krapinskoj županiji, dok se ne uredi prostori u prizemlju, a onda će imati cijeli kat samo za gluhe i nagluhe članove. Cijela Krapinska županija broji 150 članova, a samo u Krapini ima ih oko 80.

Predsjednica udruge umirovljenika grada Zagreba predala je predsjedniku Krapine malen dar uz riječi velike HVALE za lijep doček i organizaciju izleta.

Nakon dva i pol sata druženja došlo je vrijeme da pogledamo ostale znamenitosti Zagorja. Prvo smo pogledali crkvu Sv. Katarine i franjevački samostan. Stilski gradnja samostana pripada razdoblju ranog baroka. Tu se nalazi rijetka zbirka sakralne umjetnosti i knjižnica utemeljena 1650. g., bogata rijetkim knjigama. Iz te crkve pruža se lijep pogled na ostatke starog grada.

Ostalo je malo danjeg svijetla pa smo se požurili preko Pregrade pogledati obnovljeni dvorac Veliki Tabor.

Stari grad Krapina

Iako smo došli pred zatvaranje, naši krapinski domaćini uspjeli su privoljeti osoblje muzeja da produži trajanje posjeta. U pola sata pogledali smo moderno uređen muzej na dva kata. Uz Trakošćan dobili smo još jedan atraktivni dvorac. Šteta što nije bilo više vremena za razgledavanje.

Spustio se mrak i tu smo se oprostili s našim domaćinima, uz želju da nam svi Krapinčani dođu u posjet. Za čas smo stigli u Zagreb, taman da se polako pripremimo za gledanje nogometne veoma važne utakmice za Europsko prvenstvo.

Tekst i slike N.Hadžović

Obnovljeni dvorac Veliki Tabor

Zlatnu povelju za najljepše uređeni školski vrt u 2005. g. dobio je Centar za odgoj i obrazovanje Slava Raškaj u Zagrebu

Obrazovanje gluhe djece u Hrvatskoj počinje davne 1885. godine kada je prvi gluhi učitelj Adalbert Lampe počeo prenositi svoja znanja stečena u Beču svojim gluhim učenicima. Nastavlja se osnivanjem Zemaljskog zavoda za gluhonijeme 1891. godine, a 1894/95. Zavod se smješta u Ilicu 83 gdje se nalazi i danas kao srednja strukovna škola. Godine 1979 Zavod mijenja naziv u Centar za odgoj i obrazovanje "Slava Raškaj". Centar se bavi rehabilitacijom i školovanjem djece i mladeži oštećenog sluha i govora, te jezično komunikacijskim teškoćama. Uz radne aktivnosti školovanje traje do 21. godine života. Program rada za učenike posebno naglašava socijalizirajuće sadržaje. Dio programa koji se odnosi na poticanje znatiželje i čuđenja prema ljepoti prirode, pronašli su u vlastitom školskom dvorištu - vrtu. Školske godine 2002./2003. pokrenuli su eko-akciju uređenja školskog dvorišta u cilju oplemenjivanja i zaštite okoliša. Do danas uređuju školski vrt s puno upornosti i truda. Dvorište je otvorena površina, nažalost povremeno posluži kao odlagalište otpada okolnih stanara i prostor za izvođenje kućnih ljubimaca. Dio dvorišta zauzelo je parkiralište, a u večernjim satima okuplja se nepoznata mladež, ostavljajući iza sebe učinjenu štetu i nered. Tražili su i dobili pomoć od Komunalnog poduzeća Čistoća (koševi za smeće), Floraarta (sadnice bilja, zemlju). Savjetima su pomagali prijatelji i roditelji. Vrt ne bi bio u kategoriji pobjednika, ali impresionira upornost kojom su učenici više puta počinjali iz početka. Ruže koje su ostale i pronašle svoj put uz ogradu ohrabrile su ih da se prijave na natjecanje za "Najljepši školski vrt 2005." i osvoje Zlatnu povelju HRT-a